

Mária Strýčková, 15 rokov, Čadca

Cesta za snom

Viete ako budú znieť posledné slová Olivera Martina? Určite to bude niečo v zmysle, že nemá rád Maxa Applea. Ale myslíte si, že by sa s ním priatelil štyri roky, keby ho nemal rád? Dost nepravdepodobné.

Na rozdiel od Olivera, ktorý ani za svet neprizná, že Max je blízky jeho srdiečku, Lily, ich najlepšie priateľka, to netají. Síce aj ona stále tvrdí, že Max jej život iba otravuje, ale Max predsa otravuje život každému. Max otravuje život aj sám sebe.

A bez Maxa by logicky neexistovala ani zlatá trojka zložená z neho, Lily a Olivera. A keby táto trojka neexistovala tak, no.. Lily a Oliver by mali síce oveľa jednoduchší a menej problematický život, ale určite by nezažili toľko srandy.

O niektorých ich zážitkoch by sa dalo rozprávať hodiny, ale keby sa to dozvedeli ich rodičia, táto svätá trojka by z toho asi nevyšla dobre. Veď ich rodičia ich ešte stále majú za milujúcich anjelikov, ktorí majú slušných priateľov. A skutočnosť sa od ich predstavy, no, ehm, trocha odlišuje.

Ale teraz si poďme porozprávať o jednom z ich mnoha dobrodružstiev.

Bolo to na Maxove narodeniny a Max si vymyslel, že najlepšie by bolo, keby všetci traja zašli do Disneylandu. To, že Max vtedy oslavoval osemnásť a ešte stále túžil mať fotku s MickeyMousom, prosím, neriešte. Bol to taký jeho nesplnený sen.

„Ty si vážne ešte nikdy nebol v Disneylande?“ Oliver sa ani nesnažil zakryť svoje prekvapenie nad tým, že jeho priateľ to miesto plné smiechu, rozprávkových postavičiek a zápachu zvratkov, ešte nenavštívil. A pritom sa nachádzalo vo vedľajšom štáte!

„Nie, ako malý som nemal potrebu tam ísť. A keď som ju konečne prejavil, tak mi rodičia povedali, že som moc veľký.“ Tu sa nachádza jasná ukážka, aký strašný život to Max má.

„Chúďatko moje, nechceš si poplakať?“ zatiahla Lily naoko smutne, ale kým stihol Max odfrknúť, pokračovala: „A prečo vlastne nemohla Margaret ísť s nami?“

Niežeby sa cesta Lily nepáčila, ale predsa len jej chýbala kamarátka. A síce sa tešila, že si s chalanmi zas niekam vyrazili, ale na druhej strane nebolo bohviečo sedieť v aute dve hodiny s niekým, kto vývojovo zastal niekde pri HomoErectus. Ale rozhodne z toho bude ďalší zážitok, ktorý raz bude rozprávať svojich vnúčatám. Teda ak ju dovedy Max nezabije nejakým svojim žartíkom.

„Margaret musela ísť s mamou za tetou na Hawai. Prosím, povedz mi, ktorej časti tejto vety si neporozumela, keďže ti to musím už tretíkrát vysvetľovať?“ zaujímal sa Max a kriticky zdvihol obočie.

„Prepáč, to bude asi tým, že ťa nepočúvam,“ zaškerila sa jediná zástupkyňa ženského pohlavia v tomto aute a vyplazila svojmu kamarátovi jazyk.

Oliver sa potichu zasmial nad ich večnými hádkami, ale radšej sa opäť vrátil k tichým modlitbám, v ktorých prosil, aby sa jeho auto, menom Eleonora, nerozsypalo na ceste. A div sa svete, ona stále držala pokope!

„Doteraz som neveril na zázraky, ale keď som videl, ako táto tvoja kraksňa naštartovala a ide už hodinu a pol bez toho, aby jej odpadla nejaká dôležitá súčiastka, tak to musím povedať nahlas. Zázraky existujú,“ poznamel Max a pozrel na spätná zrkadlo, ktoré vyzeralo, že ak sa ním ešte raz prudšie škubne, tak skončí na zemi.

„Ticho, Max. Nebyť mňa, tak stojíš niekde na výpadovke a stopuješ ruských kamionistov,“ Oliver počastoval svojho kamaráta jedným zo svojich drsných pohľadov, ktoré vôbec nevyzerali drsne, ale vzápätí už jeho pohľad znova smeroval na cestu.

„Neboj sa, Eleanora. Ty si dobré autíčko, nevšímaj si toho hlúpeho Maxa. On len závidí, že nemá také auto ako si ty,“ prihovárал sa nežne Oliver autu a pohladil ho po palubnej doske akoby to bola jeho priateľka. Max iba pretočil očami a Lily vybuchla smiechom.

O malú chvíľu, ktorá sa zdala Maxovi v zatuchnutom, polorozpadnutom aute bez klímy a možnosti otvoriť okno ako večnosť, konečne všetci traja stáli pred Disneylandom.

„Myslel som, že je väčší,“ priznal Max a Oliver ho sprážil pohľadom.

„Skúsiš sa teraz sťažovať, Max, a tieto narodeniny budú tvoje posledné. To ti garantujem.“

„Ale prestaň, Oliver, všetci vieme, že by si mi neublížil.“

„Stavil by si na to svoj život? Kvôli tebe som vyše dvoch hodín sedel v aute, kde bolo minimálne štyridsať stupňov. Kvôli tebe som myslel, že sa z môjho auta stane šrot. Iba kvôli tebe som sa dotrepal do Disneylandu práve v najhorúcejší deň v roku a nasledujúce tri hodiny budem počúvať škrekot detí a vaše frflanie na veľké teplo. A to všetko iba kvôli tebe, Maxwell. Takže ak sa teraz hneď neusmeješ a nepoďakuješ mi, tak na svoje narodeniny zažiješ, aké je to ísť dvesto kilometrov domov v obrovskej horúčave,“ Oliverov krik trocha vydesil malé deti, ktoré sa radšej skrývali za svojich rodičov, ktorí sa na skupinku troch pubertiakov mračili. Lily po Oliverovom výbuchu vyzerala, že dostane ďalší záchvat smiechu a Max nevedel, ako sa tváriť.

„Vďaka," zamrmlal napokon a radšej sa pobral ku vchodu, kým jeho priateľa nepostihne ďalší amok.

„Maxwell Apple mi povedal vďaka bez toho, aby pritom umrel alebo sa svet zrovnal so zemou? Ľudia, fakt sa dejú zázraky.

Po nejakom čase sa však traja kamaráti museli potýkať s ďalším problémom. Ale tentoraz za to mohla Lily.

„Nie, ja tam rozhodne nepôjdem," rýchlo pokrútila hlavou Lily a zhrozene sa pozerala na veľkú horskú dráhu, ktorá sa najprv tiahla do výšky až k nebesám a potom prudko klesala k zemi. Nie, tam ju určite nedostanú.

„No tak, Lil. Urob to pre mňa! Mám narodeniny, nepamätáš? Ak tam nepôjdeš, nikdy ti to neodpustím!" Vyhlásil tvrdohlavo Max a založil si ruky na hrudi. Lily vedela, že prehrala. Mohla robiť čo chcela, ale Max by neustúpil. Mala iba jedinú možnosť. Nastúpiť na tú dráhu smrti.

„Tak fajn, ale iba jedna jazda," Lily dala veľký dôraz na slovo jedna, ale kým jej slová stihli doznieť, Max už stál pri pokladni a kupoval lístky.

Kývol na nich hlavou a zamával lístkami. Lily s Oliverom sa pobrali za ním a Lily sa márne snažila nemyslieť na svoj strach z výšok. Oliver si všimol pohľad svojej kamarátky a prepíetol si s ňou prsty. Za to sa na neho vďačne usmiala.

„Nemusíš tam ísť, ak nechceš. Max to možno o takých desať rokov pochopí."

„Nie, ja to zvládnem," Lily si dupla nohou a Oliver sa pousmial. Takto sa mu páčila. Bola neoblomná a vždy chcela prekonávať svoj strach. Ale ten z výšok sa jej zatiaľ nepodarilo prekonať.

„Tak poďte," zavolať na nich Max a o chvíľu už všetci traja sedeli v sedadlách.

Lily jednou rukou pevne zvierala tyč pred sebou a druhou rukou skoro lámala Oliverove prsty. Ale ten sa neodtiahol (možno preto, že nemal kde) a stisk jej opätovoľ. A vtedy sa jazda začala.

Max vedľa nich výskal od nadšenia a vyhadzoval ruky do vzduchu. Šťastne sa usmieval od ucha k uchu a Lily v hĺbke duše bola šťastná, že si to tak užíval. Lenže ona si to užívať nemohla. Ešte viac drtila Oliverove úbohé prsty a bála sa, že popruhy, ktoré ju chránili pred istou smrťou sa utrhnú a jej príbeh sa tým skončí. Bola to hrozná predstava a tak radšej zavrela oči, aby sa nemusela pozeráť na rozmazanú škvŕnu, ktorá bola kedysi zemou.

Donútila sa otvoriť jedno oko a prvé čo zbadala bol Oliho povzbudivý úsmev. Bože, čo by bez toho trkvasa robila? Snažila sa sústrediť iba na ten úsmev a darilo sa jej to. Ani sa nenazdala bol čas vystupovať a ona prakticky celú cestu sledovala Oliverov úsmev. To mohla aj zo zeme a nemusela sa trepať niekoľko metrov nad zem.

„To bolo skvelé! Poďme ešte raz," Max vykrikoval a skákal ako malé dieťa a Lily sa znova musela usmiať. Keby ho nemala tak rada, asi by mu už jednu šľahla.

„Aj naša trpezlivosť má svoje medze, Maxwell. Raz nám to bohato stačilo," zahlásil Oliver, aj keď on by si to kľudne zopakoval, to len Lily vyzerala znepokojivo bledá, čo sa mu nepozdávalo.

„Tvoja trpezlivosť je ešte menšia ako čajová lyžička, Oliver" usmial sa oslávenec.

„Keď som ťa nepoznal, moja trpezlivosť bola väčšia ako kýbeľ a vidíš čo sa s ňou stalo po štyroch rokoch s tebou? Scvrkla sa na úroveň čajovej lyžičky."